

đuôi, ngã chúi, khẩu súng văng xuống cát. Lê Tùng phải diu hẳn lên, và nhờ bóng tối đã thoát ra khơi.

Z-308 không đến chỗ hẹn vì bị bắt trước đó 5 phút.

Một tuần trước đêm Z-308 mất tích ở Cửa Tùng, một điệp viên khác của Lê Tùng, Z-309, bị bắn chết trong lúc bơi qua sông Bến Hải. Lê Tùng nhìn 309 quần quai trên bờ bắc mà không thể nào can thiệp. Đêm ấy, trăng rằm sáng quắc, quang cảnh vĩ tuyến 17 nên thơ lạ lùng. Không còn gì thi vị bằng khoe tay người đẹp — một người đàn bà đẹp dung mạo và đẹp thân thể — tản bộ trên bờ sông, đắm đuối ánh sáng thần diệu. Song Lê Tùng không có thời giờ nghĩ đến thi ca và ái tình. Chàng lại cúi thủ lên xe đạp phóng về phía nam một mình.

Cho đến đêm nay. . .

Trần Hiệp bị bắt, 30 giây đồng hồ trước khi băng qua sông. Tại sao? Dĩ nhiên là có nội phản. Nhưng nội phản là ai?

Lê Tùng thở dài rit một hơi thuốc lá. Nghĩ đến khuôn mặt lạnh lùng của Văn Bình, chàng rợn người.

Chiếc máy bay quân sự hạ cánh xuống phi trường Biên hòa. Trời đã sáng rõ.

II

Sóng gió trong Sở Mật vụ

Lê Tùng nấn lại cái cà vạt màu đen, và dựa lưng vào ghế bành cho đỡ mỏi. Từ sáng đến giờ, chàng đã nấn lại nút cà vạt không biết mấy chục lần, và thay kiểu ngồi không biết mấy chục lần.

Phi cơ đến Biên hòa, chàng tắt tả ra xe, tài xế phóng thẳng về Sài Gòn, đưa chàng đến trụ sở bí mật của ông Hoàng, trong một bin-dinh đồ sộ ở đại lộ Nguyễn Huệ, bề ngoài là một công ty thương mại.

Lê Tùng đã tạt qua nhà để thay quần áo. Nhà chàng là một căn phòng ở lầu năm, trang trí diêm dúa, đồ đạc bừa bộn, chừng tỏ không có bàn tay đàn bà. Vừa đi vắng hai ngày mà chàng có cảm tưởng như xa nhà cả năm, vì ở đâu chàng cũng ngửi thấy mùi mốc meo, ở đâu chàng cũng thấy áo quần vứt bừa bãi, nồng nặc mùi bồ hôi, và mùi rượu mạnh.

Chàng mở va li chọn cái sơ mi trắng nhất. Ngần ngừ một lát, chàng lấy cái cà vạt đen để tạo ra một vẻ đúng đắn. Lê Tùng biết trước các yếu nhân của Sở sẽ không tiếc lời khiển trách chàng. Thất bại trong công việc thì khiển trách là thường, song lần này sự khiển trách sẽ lên tới độ cao nhất vì chàng đã cầu thả để mất 3 nhân viên ưu

vu trong vòng một tháng.

Đĩ nhiên, đó không phải do chàng gây ra. Nhưng chàng là cấp chỉ huy, chàng phải gánh hết trách nhiệm.

Đúng 9 giờ, Lê Tùng bước vào phòng đợi. Một nữ thư ký chàng không quen mời chàng ngồi, và đưa tập báo tranh ảnh cho chàng đọc. Cảm tờ tạp chí, chàng chẳng thấy gì hết, thần trí chàng phiêu dạt tạt đầu đầu. Cô thư ký cho chàng biết ông Hoàng mới về còn bận, chưa thể tiếp chàng. Người thay mặt ông Hoàng là Văn Bình. Nghĩ đến gương mặt khắc khổ của Văn Bình, chàng rợn người, sửa lại nơ cà vạt.

Trong khi đó, Văn Bình khoan thai rót huyết ky trong phòng ông tổng giám đốc.

Xô tập hồ sơ sang bên, ông Hoàng nói :

— Lê Tùng đang chờ ngoài kia. Anh nghĩ thế nào ?

Văn Bình đáp :

— Thưa, tôi muốn hấn đợi đến chiều. Trên màn ảnh vô tuyến truyền hình, tôi thấy hấn lo sợ, đứng ngồi không yên. Đợi càng lâu, hấn càng dễ mất tinh thần.

— Anh đọc hết hồ sơ chưa ?

— Thưa rồi.

Văn Bình đứng dậy. Ông Hoàng căn dặn :

— Anh phải đàn cảnh cho khéo. Tai mắt của họ ở đây không tầm thường đâu.

Văn Bình trầm mặc trở về văn phòng. Là người quen hoạt động, sát kề sự nguy hiểm từng giây, từng phút, chàng cảm thấy tù túng khi bị gọi về tổng hành doanh sau chuyến công tác mỹ mãn ở

Hà nội, đối phó với Phan Mỹ và Kamôp (1). Song ông Hoàng muốn giữ chàng ở lại Sài Gòn một thời gian, với chức vụ tổng thanh tra của Sở.

Phòng giấy tổng thanh tra là một căn phòng rộng bát ngát, tường quét vôi xanh lợt, bàn ghế, xa lông đều bằng sắt tròn và lợp nỉ. Một tấm thảm cói đắt tiền làm giảm tiếng giày lộp cộp trên sàn xi măng. Trên tường, sau bàn bừaa rờ, chàng chỉ treo một tấm ảnh. Không phải ảnh thủ tướng, ảnh ông bộ trưởng, hoặc ảnh ông Hoàng, như ở trong các phòng khác.

Mà là ảnh một thiếu nữ khỏa thân tuyệt đẹp, cắt trong tạp chí Playboy của Mỹ. Đứng trên tường nâng ưỡn ngực nhìn chàng, đôi mắt xanh biếc, suối tóc dài, xoa xuống bụng, cổ tinh phở bày bộ ngực tròn trịa và hồng hồng như thoa son, Nhân viên trong tổng hành doanh đều trợn mắt khi nhìn thấy tấm hình quái gở. Một viên chánh sở đã báo cáo lên ông Hoàng. Song ông tổng giám đốc chỉ mỉm cười:

— Tường gì, chứ chỉ có thể thì mặc Văn Bình. Đàn bà đẹp là thuốc trường sinh đối với những kẻ quen sông nguy hiểm. Tôi không muốn nhân viên của tôi là ông thầy tu. Lịch sử cổ kim đã chứng nhận đàn bà là lẽ sống của muôn loài. Anh hù ng như Nã phá luân và Hạng võ cũng mê đàn bà...

Viên chánh sở phản đối:

— Thưa ông, Nã phá luân và Hạng võ đều mất ngai vàng vì đàn bà.

(1) đã thuật trong Đêm cuối cùng của tử tội, sắp xuất bản.

Ông Hoàng cười to hơn :

— Ô, anh muốn những người như Văn Bình phải ăn mừng thượng thọ hẳn ? Anh lầm rồi. . . Anh làm việc trong văn phòng không thể hiểu được đời sống của anh em trong lòng địch. Những điệp viên tài ba chỉ sống quá 40 là cùng.

— Tại sao ông vẫn sống quá 60 ?

— Đó là vấn đề may rủi. Và lại, thời tôi hoạt động tình hình chưa nguy hiểm bằng bây giờ. Văn Bình làm việc với tôi, và tôi dùng Văn Bình được ngày nào hay ngày ấy, tôi không biết anh ta sẽ mất mạng khi nào, cho nên tôi không can thiệp vào đời tư của điệp viên dưới quyền. Và lại, treo ảnh đàn bà khỏa thân trong phòng giấy có gì là xấu ? Tôi thử hỏi anh, ảnh tôi đẹp hay ảnh đàn bà khỏa thân đẹp ?

— Thưa . . .

— Nếu ảnh đàn bà khỏa thân đẹp thì treo ảnh lão già lụ khụ làm gì cho bản mặt. Từ nay, anh đừng nói đến chuyện này nữa. Tôi chỉ cần nhân viên của tôi can đảm, linh lợi, sẵn sàng chết cho đại cuộc, sẵn sàng ngậm miệng không khai khi bị bắt, còn trong đời tư của họ, họ có một vợ hay nhiều vợ, họ mê gái hay đánh bạc tùy họ.

Từ đấy, tấm chân dung người đẹp tóc vàng được treo chễm chệ trên đầu Văn Bình. Mỗi lần ngửa tay cần, chàng buông bút, quay lại chiêm ngưỡng mỹ nhân để nhớ lại cuộc đời tung hoành tạm thời bi gián đoạn.

Quỳnh Bích, nữ thư ký của chàng, cũng đẹp không thua người trong tranh. Có thể nàng còn đẹp hơn, với cặp mắt sâu như không có đáy, với cái áo quanh năm hở cổ như muốn lộ bộ ngực nguyên

tử ra ngoài, với làn da trắng hồng, mắt rọi trong mùa hạ, và ấm áp trong mùa đông.

Quỳnh Bích ngừng đánh máy khi Văn Bình mở cửa vào. Thấy vẻ mặt nghiêm nghị của chàng, nàng không dám nói đùa như thường lệ nữa. Buổi tối, Văn Bình bện đưa nàng vào Chợ lớn ăn cơm, sau đó hai người sẽ đi nhảy đến sáng. Từ ngày về văn phòng, Văn Bình trở nên vui giận thất thường. Nhiều lúc chàng gắt như mắ, bất luận nàng làm gì cũng gắt, thậm chí chàng gắt vì nàng mặc áo màu trắng mà chàng cho là không đẹp bằng áo màu xanh. Nhưng khi chàng vui thì Quỳnh Bích không được đánh máy, hoặc đọc hồ sơ nữa. Chàng bắt nàng ngồi yên như tượng cầm thạch cho chàng ngắm, rồi hôn lung tung vào trán, vào tóc, vào tay nàng. Anh em ở tổng hành doanh cho rằng Văn Bình chớm bệnh điên sau nhiều năm vật lộn với tử thần.

Riêng ông Hoàng biết chàng không điên. Chàng được đưa về chức vụ tổng thanh tra với một sứ mạng vô cùng quan trọng. Sứ mạng này được ghi rõ trong tập hồ sơ tối mật mang số MA-15, cất trong tủ sắt đặc biệt của ông Hoàng. Két sắt này chỉ một mình ông Hoàng biết cách mở, người lạ đụng vào sẽ chết vì những viên đạn xi-a-nuya bí mật, hoặc nếu cánh cửa dày 20 phân được mở ra thì toàn thể giấy tờ trong két sẽ tan ra thành cám trong khoảnh khắc.

Nhìn bộ ngực tròn cứng của Quỳnh Bích lộ lộ sau làn vải mỏng, Văn Bình mất hẳn nét mặt nghiêm nghị. Chàng cười với nàng :

— Gớm, em Bích đẹp quá !

Chàng ngồi xuống ghế, chằm điệu Salem. Bỗng chàng hỏi :

— Có việc gì quan trọng không, cô Bích ?

Nàng nâng đầu lên :

— Thưa anh. Lê Tùng đợi ở ngoài từ 9 giờ sáng.

— Bây giờ mấy giờ rồi ?

— Thưa anh 2 giờ trưa.

— Kệ hẳn, cho hẳn đợi đến chiều. Anh mời em đi ăn trưa, em bằng lòng không ?

— Bằng lòng. Tối nay anh cũng đưa em đi ăn. Em muốn về sớm, ra đường Tự do làm lại cái đầu cho đẹp.

— Thế à ? Nếu chiều nay em về sớm, anh sẽ giải quyết vụ Lê Tùng ngay bây giờ.

Quỳnh Bích đứng dậy, mở cửa sang phòng bên. Văn Bình nhìn theo nàng, trên môi nở nụ cười khó hiểu. Lê Tùng khép nép tiến vào. Văn Bình không thèm ngoái đầu lên. Lê Tùng chào :

— Kính anh.

Văn Bình mở một tập hồ sơ màu vàng, giọng gay gắt :

— À, anh Lê Tùng. 307 bị giết rồi phải không ?

Lê Tùng khựng người :

— Thưa anh, vâng. Ai báo tin cho anh biết nhanh thế ?

— Hừ, đợi tin của anh thì Sở tan nát. Tại sao 307 sa vào tay địch ?

— Thưa anh, đúng chỉ thị, tôi chờ 307 ở địa điểm AQ-19 đã định. 307 đến chậm, và bị bắt ngay trước khi xuống sông, xuống bờ nam gặp tôi.

— Nghĩa là 307 chưa giao được tài liệu cho anh ?

— Thưa chưa.

— Tại sao anh không tìm cách giải vây cho 307 ?

— Tôi chỉ mang súng lục theo, quên mang tiểu liên. Và lại, trời mưa lớn, tôi không nhìn thấy gì hết. Khi 307 bắn hỏa châu cấp cứu, tôi định sang sông thì muộn rồi. Địch còn bắn xả vào xe tôi, may thay tôi không trúng đạn.

— Tại sao 307 bị bắt ?

— Thưa anh, tôi không biết.

— Hừ, anh là cấp chỉ huy của 307 mà không biết. Ba nhân viên giỏi bị sa lưới trong vòng một tháng! Anh phải chịu hết trách nhiệm.

— Thưa anh...

— Đừng bào chữa, vô ích. Anh đã biết hình phạt mà Sở dành cho nhân viên phạm lỗi nặng. Anh sẽ bị đưa ra tòa.

— Tôi xin xung phong ra ngoài ấy để mở cuộc điều tra.

— Họ sẽ tóm anh ngay sau khi anh vượt vĩ tuyến 17. Anh là người nghiện rượu nặng, thích đánh bạc lớn, mê gái đẹp, anh chưa có bản lĩnh chống lại kỹ thuật cảm dỗ của địch.

— Xin anh tin tôi. Xin anh cho tôi một cơ hội chót.

Văn Bình đập tay xuống bàn :

— Nếu không có sự can thiệp của tôi, ông Hoàng đã tống giam anh rồi. Dầu sau tôi còn chút lòng thương anh nên đã đề nghị với ông Hoàng xin cho anh thoát khỏi ra tòa, và giữ anh làm việc trong tổng hành doanh. Tuy nhiên, tôi không thể đặt anh trong ban Hành động nữa. Anh sẽ được

thuyền chuyên tới ban Tài chính.

Văn Bình quay lại cô thư ký :

— Pi liền cô dẫn Lê Tùng xuống ban Tài chính. Về công việc giao cho Lê Tùng, tôi sẽ ký văn thư sau.

Lê Tùng lấp bắp một lời cảm ơn :

— Thưa anh ...

Văn Bình xua tay :

— Anh làm mất thời giờ nhiều quá. Tôi mong anh sửa đổi nếp sống để cùng bề tha, đừng cầu thả như trước nữa. Thôi, chào anh.

Lê Tùng ra rồi, Văn Bình bấm nút điện thoại riêng, gọi cho ông Hoàng. Ông tổng giám đốc hỏi :

— Xong chưa ?

Văn Bình đáp :

— Thưa, xong rồi.

— Kết quả ra sao ? Được 100 % không ?

— Có thể được.

Văn Bình nghe tiếng ông tổng giám đốc cười nhẹ nhàng trong máy điện thoại. Ít khi ông Hoàng tự do bộc lộ tình cảm trước mặt nhân viên. Sở dĩ ông không cần giữ gìn vì Văn Bình được ông coi như con ruột, mặt khác cũng vì đường giây điện thoại được gắn dụng cụ an toàn, người ngoài không thể nghe trộm.

Ông Hoàng lại nói :

— Lên phòng tôi ngay.

Văn Bình đáp «vâng» rồi gác ống nói xuống giá. Quỳnh Bích mở cửa vào, mỉm miệng cười âu yếm với chàng. Sau bao năm hoạt động, Văn Bình vẫn không già. Chàng vẫn giữ lại cái phong độ khoan thai của người đàn ông ba mươi, tuổi này nở của

tuổi trẻ, tuổi mà đàn bà ưa thích nhất.

Nàng nói :

— Anh hứa đưa em đi ăn cơm trưa và tối. Đừng quên đấy. Anh bỏ em đi với cô khác thì chết với em.

Văn Bình hôn vào tóc cô thư ký đa tình :

— Em đẹp như tiên nga giáng thế, họa là điên cuồng anh mới bỏ rơi em.

Bảo rằng Quỳnh Bích đẹp như tiên nga giáng thế, có vẻ hơi ngoa, song trên thực tế, tiên nga của thế kỷ thứ 20 cũng đẹp đến thế là cùng. Sắc đẹp của nàng là sự pha trộn của cái ảo là Á đông cổ kính và cái số sáng Tây phương tân tiến.

Trông nàng, ai cũng phải tưởng tượng tới cây liễu. Thật vậy, thân hình nàng mảnh dẻ như cây liễu. Nàng ưa mặc áo quần màu trắng, tóc nàng lại đen nhánh phủ xuống quá vai, tạo cho nàng một vẻ đẹp buồn buồn sâu xa. Cổ nàng gầy và cao. Mặt nàng trắng hồng tuy hơi dài, mắt mũi, trán, lông mày đều phẳng phất vẻ đẹp mỹ nữ của thế kỷ trước.

Dường như tạo hóa đã có định kiến rõ ràng khi nặn cho nàng một tấm thân mảnh mai. Vì những thớ thịt ở tay, chân và bụng đã được tạo hóa mang ra chỗ khác, đắp thành cái móng tròn và bộ ngực tròn. Người nàng gầy nên bộ ngực 90 phần trở thành vĩ đại, một sự vĩ đại đầy thêm muốn và ghen tị. Khi nàng bước qua, người đàn ông nào cũng ngoảnh mặt trầm trồ. Tuy nhiên, những lời ca tụng đều bị mắc nghẹn ở cổ họng. Nhan sắc kêu gọi của Quỳnh Bích đã làm đàn ông khản tiếng và quáng mắt.

Nghe Văn Bình khen, nàng nhún vai — đôi vai nhỏ nhưng tròn tròn, xinh xắn :

— Thôi, anh đừng nhìn dằm nữa. Anh đã bẹn đi ăn với em một lần rồi lại quên bẵng. Lần này, em không dễ dãi với anh nữa đâu. Em ra phố làm tóc, sửa móng tay, rồi lấy cái áo bằng kim tuyến mới ở tiệm may. Em sẽ đau khổ suốt đời nếu đêm nay anh còn quên nữa.

Văn Bình lắc đầu :

— Anh không quên nữa đâu.

Văn Bình hôn gửi nàng rồi ra thang máy trở lên phòng ông Hoàng. Qua phòng đợi, chàng giờ tay vẫy ba thiếu nữ đẹp như hăng nga ngồi sau quầy. Cả ba đều chào chàng, vẻ mặt thân mến. Văn Bình đã chiêm được cảm tình của các nữ nhân viên Biệt vụ, một ban hoạt động vừa được thành lập, gồm toàn phụ nữ trẻ tuổi, học thức rộng, được huấn luyện đầy đủ về chuyên môn tình báo và nhu đạo tự vệ.

Nguyễn Hương không ngừng dẫu lên khi chàng bước vào phòng nàng. Cô thư ký khả ái của ông tổng giám đốc, và cũng là người yêu không hy vọng cưới của Văn Bình, đang cắm cúi trên bàn máy chữ IBM, tiếng kêu sành sàch. Nàng vẫn có thói quen hờn giận đối với chàng. Mọi lần, khi qua phòng nàng, chàng thường dừng lại vài ba phút, tặng nàng một cái hôn dằm đuối lên môi, cho nàng người con ghen bóng gió. Nhưng lần này chàng đi thẳng.

Xuống nước, Nguyễn Hương gọi chàng :

— Văn Bình.

Chàng quay lại :

— Em!

— Anh mắc bệnh cận thị từ bao giờ ?

— Đâu. Mắt anh vẫn sáng như đèn pha xe hơi.

— Tại sao anh không nhìn thấy em ?

— Có. Song thấy em bạn, anh không dám quấy rầy.

— Anh có thấy cái áo màu hồ thủy em mới may không ?

— Có.

— Đẹp không anh ?

— Đẹp.

— Con mái tóc của em ? Em mới sấy xong ngoài tiệm. Đẹp không anh ?

— Đẹp.

Mặt nguyên Hương đang tươi cười bỗng cau lại. Bông nàng vụt đứng dậy, nắm lấy xấp giấy trên máy, xé toạc làm nhiều mảnh, rồi vút xuống đất, bung mặt khóc rung rức.

Khi ấy, Văn Bình sực nhớ ra chàng đã quá tàn nhẫn với nàng. Nàng may áo mới vì chàng, sấy tóc mới vì chàng. Đản ông vô tình không nhận ra những cử chỉ ý nhị của đàn bà.

Chàng vuốt tóc nàng :

— Anh xin lỗi em.

Nàng dấm thùm thụp vào vai chàng, giọng ướt nhè nước mắt :

— Thôi, anh đừng xạo nữa. Em đã biết anh quá rồi. Anh còn nhớ đêm nằm tù trong sà lim quận III không ? (1) Tối nay, anh còn đi ăn với

(1) chuyện này đã được tường thuật trong bộ truyện «Đêm cuối cùng của tử tội» sắp xuất bản.